

TOESPRAAK HERDENKING

vrijdag 1 november 2019 dhr. P.Suijk

"Kom!" Hij pakte Annelies vast. "Kruip door het gat en ren weg, zo hard je kunt."

"Maar dan schieten ze op ons!"

"Ga nou maar !" Huub duwde zijn buurmeisje door het gat. Het volgende ogenblik stond hij ook buiten. Annelies was al weg, Huub zag haar

over het veld rennen. Snel ging hij achter haar aan. Achter hem werd iets geschreeuwd, maar hij luisterde niet.

Opeens floten de kogels om zijn oren. Huub schrok vreselijk. Nog nooit had hij zo hard gelopen. Even later haalde hij Annelies in en sleurde haar mee.

Hijgend en struikelend renden ze verder.

Op dat moment klonk er achter hen een explosie. Huub wierp een blik over zijn schouder en zag dat een deel van het schuurtje was weggeblazen. De Duitse soldaat die op hen had geschoten, was gevallen, maar hij krabbelde alweer overeind.

"Schiet op, snel het bos in !" riep Huub naar Annelies. Hij durfde niet stil te blijven staan om uit te rusten.

Ademloos luisterden de kinderen van de week naar het **spannende oorlogsverhaal** uit het boekje 'Op de vlucht'. Het speelt zich af in het Limburgse Venray, aan het eind van de oorlog. Of het echt zo gebeurd is?

Ik ga snel de schuilkelder weer in, want het wordt weer erger. De bommen vallen rondom ons. Er komt een Duitse soldaat die ons waarschuwt: "Menschen wegfahren, das Wasser Komt" We kruipen uit de schuilkelder en wat we zien is verschrikkelijk. Wij kijken zo in de zee. De dijk is stukgegooid. De molen, waar veel mensen in de kelder zitten, is één grote puinhoop. Wij vluchten richting de vuurtoren.

Een spannend oorlogsverhaal. Waar gebeurd. Hier in Westkapelle.
75 jaar geleden.

Eergisteren bij 'De Wereld draait door', op televisie: de bevrijding van Westkapelle besproken, aan tafel, aan de hand van oud filmmateriaal van een Noorse Commando, die hier met zijn strijdmakkers aan land kwam. Het ging o.a. over de Noorse vlag die op een tank geplaatst werd.

Er werd niet gesproken over de verwoesting van Westkapelle en de vele dodelijke slachtoffers.

Oorlog is niet mooi! Oorlog is verschrikkelijk!

Dat ondervinden, op dit moment, vele mannen, vrouwen en kinderen in Jemen. Jemen lijdt, nu! Spreken wij over de verwoesting van Jemen en de vele dodelijke slachtoffers?

Nu staan we hier bij de vele graven van zij die omkwamen tijdens die verschrikkelijke oorlog. Door de bommen, door het water. In de molen of schuilkelder. Op straat of in huis. Mannen, vrouwen, kinderen. Oud en heel jong.

Laten we niet zwijgen, maar wel stil zijn.

Laten we spreken over wat was en wat is. Laten wij gedenken. Laten wij dat doen met stilte en muziek, met woorden en bloemen. Nu en hier.

Dat is ook precies wat de kinderen straks zingen:

Wij komen samen, ik, jij en u; om te gedenken, hier en ook nu.

Wij hebben de grafstenen geteld en boeketjes gemaakt. We leggen witte chrysanten bij elk graf en denken aan jou, ook al kennen we je niet:

En jij onbekende soldaat, Lars legt straks bloemen op je graf. God kent je naam en weet wie je was.

En jij, Jakob Brassler, jong gestorven. Je was een held. Dat is ons verteld. Finn legt deze keer, bloemen voor je neer.

Nee, commando Job is er niet bij, zoals in alle voorgaande jaren. Gisteren bereikte ons het verdrietige bericht dat hij is overleden. Toen we het vanmorgen aan de kinderen vertelden werd het heel stil in de klas. We missen hem.

Soms hebben we geen woorden om ons gevoel te vertalen. We zijn stil in ons verdriet, in onze angst. Wij willen schuilen, maar weten niet waar.

Dan is daar een vlinder, zoals gisteren, op één van de grafstenen, een boodschappertje van God, die ons troost met de woorden:

Ik wil jullie schuilplaats zijn. Ik geef jullie leven. Ik bracht een groot offer: Mijn Zoon! Ik geef jullie toekomst, ondanks je verleden. Je bent in Mijn gedachten, elke dag!

Laat ik maar stil zijn en ook dat gedenken.